

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul VI

Măsuțe așezate cap la cap, căptușeau periferia sălii de mese. În spatele Mesele se întindeau pe rânduri paralele de stâlpi masivi, cu contraforturi și nervuri care se întindeau pe tavanul înalt și boltit ca niște gheare nelegiuite. Un rând de cazane masive de fier se afla în centrul sălii, jarul lor infernal alungând un frig perpetuu. O mână de călugări rămăseseră în sală, după ce își terminaseră mesele, șoptind ultimele zvonuri despre confruntările zilnice dintre călugării rezidenți, scutieri și soldații nepoftiți care părea să păzească fiecare ușă și colț al Abației. Ivan luase de pe masă un castron cu tocană de pește și pâine, părăsise adunarea rară și ieșise din refectoriu, când un Călugăr Odino, fără suflare, aproape că l-a călcat în

„Odino! Era cât pe ce să-l scap”, îl certa Ivan. „Unde ai fost?!“ Odino a urmărit privirea critică a lui Ivan până la mâneca lui, murdară de tocană de pește stropită. Odino își ținu respirația. „Iartă-mă, Ivan. Trebuie să vorbim. Acum.” Odino îl conduse spre colțul exterior al clădirii.

"Despre?"

„Noul Cardinal intenționează să deschidă Piatra Porții!” șopti Odino. Ivan se lăsă pe spate, neîncrezător, cu ochii îngustați. „Spun adevărul.”

„Ai bea vin devreme?” or „Vrei să bei vin devreme?”

„Trebuie să mă crezi.”

„Odino, vom pleca curând din Abație. Nu am nevoie de pinteni.”

„Ivan! Nu sunt beat și nici nu te provoc. Am auzit asta din întâmplare - chiar și propriile lui cuvinte.”

Ivan i-a ignorat protestele. „Minunat. Acum poate ar trebui să-i aduc lui Lazăr ce i-a mai rămas din mâncare.”

Ivan dădu să plece, dar Odino îl apucă strâns de braț.

„Ivan!”

„Odino?”

„Acești soldați nu sunt gărzi papale. Nici măcar nu sunt din Avignon! Căpitanul Bourne este din Garda Regală - primește ordine de la Majestatea Sa, Regele Filip. Vă spun - i-am auzit vorbind!”

Ivan și-a pus o mână pe mâncă. „Vă rog să-mi dați drumul la braț.” Odino s-a conformat. „Acum spuneți-mi ce ați auzit”, a spus Ivan, frecându-și brațul.

„Eram sub fereastra băii. Înăuntru, i-am auzit pe abatele Masson și pe căpitanul

„certând — despre proviziile rămase pentru hrănirea oamenilor Căpitanului.

Căpitanul a amenințat că va părăsi Abația când Abatele i-a promis că va deschide în curând Piatra Porții. Căpitanul i-a permis un interval de trei zile. Abatele a fost de acord.”

„Ce?! Glumești,” întrebă Ivan cu fața strâmbă. „Au venit să...”

Odino îl scutură pe Ivan de umăr, cerându-i maximă atenție. „Și mai e ceva! Clodius Greville și Grate îl vor ajuta. Și știi, ei știu asta - metoda de îndepărtare a pietrei de vârf a altarului. Între timp, au fost de acord să-l instruiască pe Cardinal, Ivan!”

„De ce ar putea fi de acord cu asta? Nu are niciun sens.”

„Dar îi este de folos lui Clodius, din moment ce l-a curtat pe Cardinal pentru pozițiile noastre superioare în schimbul asistenței lor. Iar Cardinalul a fost de acord ca Clodius și Greville să devină noii supraveghetori ai catacombelor, dacă Cardinalul va avea succes.”

„Totuși, la ce bun îi folosește Cardinalului să deschidă Piatra Porții? Ce bine poate ieși din...”

„Să o folosească drept armă împotriva englezilor. Din câte am auzit, se pare că intenționează să invoce spirite din ea - să o trimită împotriva oamenilor regelui Edward de la Crécy. Am înțeles.”

chiar și Majestatea Sa, Regele Filip, este parte la asta, totuși bănuiesc că Sanctitatea Sa nu știe nimic.

E un coșmar - totul - pare atât de ireal!”

Ivan a meditat. „Într-adevăr. Asta explică de ce niciunui dintre noi nu i se permite să iasă pe porțile Abației - și de ce sunt atâtia soldați.”

„Și gărzile confiscând corespondența”, a adăugat Odino.

Ivan și-a frecat obrazul. „Doamne Dumnezeule, e grav; oribil.”

„Dar Lazăr? Va trebui să-i raporteze lui Clodius. Să-l aduci la mine cu Migual... cu gluga?”

Ivan își amintea de șase ani în urmă, când Clodius i-a cerut lui Migual să-și scoată gluga în fața celorlalți scutieri. Deși abatele Vonig le permisesse întotdeauna băieților diformi să poarte glugi pentru a-și proteja demnitățile, Clodius își asumase singur problema. Când Ivan a aflat despre asta, a izbucnit în furie; și dacă Odino nu ar fi fost prezent să-i oprească mâna, l-ar fi lovit pe Clodius. Ivan îl avertizase pe Clodius să nu atingă glugile pe care le cususe pentru Migual, Thateus și mai ales pentru Lazarus – sentimentele amare continuau să-i apară.

„Dacă Cardinalul deschide Piatra Porții, nu vor mai fi catacombe de supravegheat – sau măcar o mănăstire”, a gândit Ivan cu voce tare. „Trebuie să-l scot pe Lazăr de aici – poate a doua zi în seara aceea. Vii cu noi?”

„Da, dar cum putem călători?”

„O căruță cu provizii goală este încă lângă grajduri?”

„Căpitanul are grajdurile păzite – de la moartea lui Festoneau. Nu ne putem apropia de căruță. Și am putea fi norocoși să fugim cu un singur cal – fără să fim urmăriți.”

Ivan se uită fix în curte. „Se pare că nu avem altă soluție decât să plecăm pe jos.”

„Cel mai apropiat sat este Murat, la mai mult de o seară de mers pe jos. Soarele va răsări peste Lazarus înainte ca noi să...”

„Îți amintești de peștera pe care ne-a arătat-o Călugărul Nicolae, acum câțiva ani – o numește Gura Muntelui?”

„Da, este adânc și întunecat!”

Ivan aruncă o privire spre cer. „Gura Muntelui, atunci. E exact la vest de aici. Stelele ne pot susține; iar luna ar trebui să ne lumineze calea. Îl voi pregăti pe Lazăr. Vezi ce poți scotoci prin bucătăria - pentru noi trei. Și adu suficient - chiar și doar o...”

„O armată de trei oameni călătorește pe burtă. Grăbește-te, înainte ca soldații să fie serviți și să nu mai rămână nimic.”

„Da.”

„Și trei vezici cu apă, cele mari. Duceți-le pe toate în catacombe. Aveți grijă să nu fiți văzuți cu proviziile. Ascundeți-le. Și Odino — niciun cuvânt nimănui — de dragul lui Lazăr. Nimeni nu trebuie să știe. Înțeleg ce înseamnă Nicholas pentru voi.”

„Să nu-ți faci griji. Știu.”

„Și dacă ești reținut, trebuie să plecăm singuri. Lazăr trebuie luat de acolo.”

„aici imediat.”

„Cu siguranță. Și voi aduce proviziile la Gura Muntelui mâine sau la scurt timp după aceea.”

S-au desprins, Ivan mărșăluind spre catacombe, iar Odino furișându-se spre bucătăriile refectoriului. Abia atunci a apărut Călugărul Greville de dincolo de colțul refectoriului. A aruncat priviri mici în fiecare dintre ei și apoi a fugit spre biroul Abatelui.

Ivan a pășit în grabă pe coridorul catacombelor cu un castron mic și a intrat într-o cameră. Lazăr stătea lângă o masă, cu spatele la Ivan, înfășurând o torță nouă și punând-o într-o grămadă mare de torțe deja pregătite.

„Le am aproape pe toate, călugăre. Am nevoie de mai multă pânză ca să termin”, a declarat Lazarus. S-a întors și se uită Ivan. Două găuri goale au căzut pe bolul cu tocană.

„Lasă. Vino să mănânci”, a spus Ivan. S-a întors și a plecat cu bolul. Lazăr l-a urmat. Au continuat să pătrundă mai adânc în catacombe, departe de camera lui Lazăr, unde Lazăr își lua de obicei tocana.

„Călugăre, unde mergem?”

„Vino, fiule. Trebuie să vorbim singuri.” Lazăr l-a urmat, șerpuind prin tuneluri. Ivan s-a oprit la ușa criptei Baston, un mormânt săpat și botezat după episcopul Claire Baston, fost stareț Gardiens cu trei secole în urmă. Cu un pocnet și o răsucire, Ivan a deschis ușa, după care el și Lazarus au intrat.

Ivan i-a dat lui Lazăr vasul și a aprins lumânările din criptă. În pereții de est și de sud, șapte mumii înalte zăceau pe lungime în fante de 60 de centimetri. Un crucifix simplu din lemn atârna de un perete neted din vest. În centrul camerei se afla o masă de meditație, cioplită grosolan, din lemn; iar lângă ușă se afla o masă îngustă cu lumânări. Lazăr a pus vasul pe masă și s-a așezat pe un scaun. Ivan s-a apropiat și s-a așezat pe un scaun în fața lui.

„Pește și pâine. Da, mai ales pâine, totuși trebuie să mâncați. Puțin a mai rămas în refectoriu.”

„Da, călugăre”, mormăi Lazăr, plângându-se în sinea lui. Ajunsese să-i deteste pâinea, hrana veche de bază a mănăstirii, menită mai mult să umfle stomacul decât să potolească pofta. Carnea era mult mai agreabilă – mai ales peștele. Și, în multe ocazii, când bucata de carne era bună, el se simțea mai bine. Când pâinea din bolul său de seară se profila excepțional de mare, el cugeta în sinea lui că „un băiat boieresc nu trăiește doar cu pâine”, adăugând o întorsătură ireverențioasă cuvintelor scripturii pe care le știa din memorie.

„Poți să mi te adresezi cu tată acum, Lazăr.” Lazăr ridică privirea și o văzu pe Ivan

zâmbet. Când era în privat, Ivan îi permitea întotdeauna lui Lazăr să i se adreseze cu „tată”.

„Da, tată”, s-a conformat el, sfâșiind peștele.

„Vom pleca de la abație mâine ajun, fiule.”

Lazăr a înlemnit. O izbucnire de entuziasm l-a cuprins și l-a căutat pe chipul tatălui său pentru a confirma ce auzise.

„Și da. Călugărul Odino vine cu noi.”

Lazăr a sărit în sus, a înconjurat masa și a cuprins cu brațele un călugăr lat și voinic. Ivan l-a îmbrățișat și l-a mângâiat chicotind. „Mănâncă acum. Nu avem mult timp.” Ivan l-a poftit înapoi la bolul lui. Cu o vigoare proaspătă, Lazarus și-a devorat masa.

„Oasele de pește sunt neiertătoare, Lazăre”, a predicat Ivan.

„Da, tată.” Lazarus încetini pasul și mănăcă cu grijă, încercând să potolească vârtejul vesel de emoții care îl năvălea, dar fără prea mult succes.

„Vreau să aduci apă din fântână după masă. Robele și glugile tale trebuie spălate.”

Apoi, o tulburare, ca o adiere rece de aer, i-a întrerupt gândurile. Lazarus și-a îndreptat privirea spre ușă – spre originea aceluia fior rece.

„Ar trebui să fie uscați când noi... ce este?” a întrebat Ivan, cu o voce părând înăbușită și distantă.

Lazăr simțea asta – ceva afară, ceva complet nou, dar instinctiv familiar. O transă l-a înghițit, spălând totul în afară de vedere, auz și miros. „Vine cineva?” a șoptit Ivan. Bănuielile lui Lazarus erau corecte. A auzit ușa trosnituri și pocnete, ca și cum ceva destul de mare s-ar fi sprijinit din ce în ce mai greu de el. Ivan s-a dus la ușă și și-a îngropat umărul în ea. Ușa refuza să se deschidă.

„Cine e dincolo de ușă, Lazăre?”, a șoptit Ivan.

„Ușa se apasă singură.”

„Nu, Lazăr. Folosește-ți urechile. Câți sunt acolo?”

„Niciun pas, niciun șopt de haine. Și nu aud nicio respirație – nu e nimeni acolo”, spuse Lazarus. Ivan pufni.

„Părinte, trebuie să mărturisesc un lucru”, a șoptit Lazarus.

„Ce este?”

„În cealaltă seară, când Piatra Porții a țipat...” Lazarus privi în jos.

„Scoate-o odată, Lazăr.”

„Eu, ei bine... în mintea mea... am auzit Piatra Porții. Pretindea că e mama mea... că va veni să mă viziteze.”

„Ai vorbit cu...?!”

„Iartă-mă, călugăre. Eu doar...”

„Maica Domnului! Lazăre, ne-ai pus pe amândoi într- un mare pericol.” Ivan și-a frecat fața și a pășit frenetic prin cameră.

„Nu m-am adunat — și mi-ai interzis să vorbesc —”

„Nu mai vorbi despre asta. Eliberează-ți mintea. Plecăm acum.”

„Da, călugăre.”

Un bâzâit ca de lăcustă a spart tăcerea. Tatăl și fiul s-au uitat amândoi în jur prin cameră. Țipăitul strident a crescut în intensitate până la cel al zece lăcuste - apoi la o sută. Din ce în ce mai tare.

Lazăr s-a așezat, și-a acoperit urechile cu mâinile și și-a lăsat capul peste masă.

Ochii mari ai lui Ivan se plimbau prin cameră. Pe peretele de vest, sub crucea de lemn, pietrele au început să se umfle ca pântecele unei femei însărcinate. Crucea a căzut zgomotos pe podea. Blocurile s-au desprins de pe perete, adunându-se și formând un morman formă anatomică. Aberația a luat apoi asemănarea cu cea a unei femei goale, cu păr roșu-roșcat lung și ochi complet negri. Prezentarea ca de lăcustă a dispărut în viteză, iar femeia a pășit înainte cu același rânjet odios care l-a transformat pe călugărul Festoneau într-o mumie sterilă.

Lazăr și-a descoperit urechile și și-a ridicat capul. În fața lui stătea Mama Lucifael - simțea că i se spune adevărul. Lazăr s-a trezit privind cercurile roșii ale sânilor Ei. Și aceștia îl priveau fix ca niște ochi mari și îngroziți.

„Întoarce-te, Lazăre!” porunci Ivan. Lazăr își aruncă din nou capul pe masă .

” „Acum, serios, preote. Sunt chiar atât de urâtă? Nu ți-am făcut plăcere, draga mea?”, a întrebat ea cu o voce specifică multor femei.

„Ne părăsește. Nu aici.”

„Nu i-ai povestit lui Eljo despre mama lui?”

„N-ai niciun respect? E doar un băiat. În numele lui Dumnezeu, femeie, pleacă.”

„Trebuie să mă saluti așa? Uită-te la ce ți-am dat?” Au aruncat o privire spre Lazăr și apoi înapoi.

„El aparține lui Dumnezeu.”

Ea a zâmbit, s-a aplecat și și-a deschis brațele: „Acum, acum. Vino la mama ta, Lazăre. M-ai chemat și iată-mă, pentru tine. Îmbrățișează-ți mama, fiule.”

Lazarus și-a ridicat ușor capul și i-a găsit din nou sâni, atârnați liberi și plini. Gemenii s-au legănat grațios sub ea.

„Lazăre!”, l-a certat Ivan.

Lazăr și-a plecat capul și s-a adresat bolului cu mâncare: „Ea îmi intră în minte, Călugăre. Simt...”

Ea... Nu respiră... nu mai este în viață.

„Te rog să te oprești”, a implorat Ivan.

Lazăr clătină din cap și se adresează din nou vasului: „De ce faci asta?”

„Lasă-l în pace! E doar un băiat!”, a urlat Ivan.

Lucifael se ridică și îi răspunde lui Ivan: „Nu poruncești nimic, bestie. Ține-ți limba, ca să nu-ți lingă ochii pentru totdeauna.”

Ivan a pășit în fața lui Lazăr și a scuipat: „Și tu nu poruncești nimic fără Dumnezeu Atotputernic.”

Ea îl arse în ochii ei negri; „Nu mă încerca, bestie.”

Lazăr ridică din nou privirea. Dincolo de Ivan, putea vedea jumătate din goliciunea ei. Ca orice grotesc, nici ea nu avea buric. Ochii lui se rostogoliră în jos pe burta ei palidă și coborâră între coapsele ei. Ea se întoarse ușor, permițându-i lui Lazăr să se arate pe deplin. Păcatul îl încălzea. Venele lui ardeau de asta. Ea a rânjit.

„Robule necurat, în numele Domnului nostru Hristos, care te leagă, pleacă.”

Lucifael a râs și l-a replicat pe Ivan: „Robitor? Legat? Ascultă înțelepciunea, bestie. Eu am fost cel care l-a legat pe Hristosul tău și l-a judecat și l-a biciuit. Eu am fost cel care i-a înfipt țepii în mâini și picioare. Eu am fost cel care i-am despicat coasta și l-am batjocorit și l-am încoronat rege cu spini fragili. Eu am fost cel care l-am testat și pe cel care m-a mărturisit. Eu am fost cel care l-a zdrobit ca pe o insectă nefericită în paginile eternității, creând chiar credința pe care acum pretinzi că o îmbrățișezi. Nu sunt un slujitor legat, dragă om sfânt. Mărturisește-mă așa cum a făcut-o Isus. Și așa cum face Lazăr.”

Ivan i-a urmărit privirea; Lazăr se holba din nou la ea.

„Lazăre!” îl certa Ivan, blocându-i și mai mult vederea. Lazăr își lăsă capul în jos, cu mâinile peste mască. Ea își ridică fața spre tavan și umplă camera cu o mie de râsete macabre.

Apoi Ea a vorbit: „Eljo al meu e mult mai bărbat decât tine și nu e deloc bărbat.”

„Îți poruncesc, diavole, în numele Domnului cel Preasfânt și al lui Hristos, să părăsești acest loc al „Doamne!” a strigat Ivan.

Și-a schimbat vocea - vorbind în numele lui Ivan: „Nu sunt mai mult om al lui Dumnezeu decât o piatră în acești ziduri. Lazăr este făptura poftei mele închise - păcatul coapselor mele infidele și dezertoare.”

„Lazăr, acoperă-ți urechile!” a strigat Ivan peste vocea lui imitată. Lazăr a și făcut-o.

Ea a continuat să vorbească în numele lui: „Îmi amintește zilnic, fără cuvinte. Lazăr se îneacă în propria mea vinovăție. Când îl văd, mă văd pe mine. Îmi impun credința asupra mea.”

„El – nu pentru el, ci pentru mine. El va suferi durerile dreptății așa cum ar trebui să le sufere vina mea. Cu timpul, Lazăr se va îneca complet, spălându-mi păcatele, iar eu voi fi curățit.”

„Destul! În numele lui Dumnezeu, pleacă dintre noi!”, a urlat Ivan.

Lucifael i-a redat vocea celei dintâi; „Poate ar trebui să te îneci în propria ta vinovăție și să-l lași pe Lazăr să se îneca în a lui.”

Din fantele mumiilor — din spatele fiecărui cadavru, un val de șobolani năvălea în cameră. Sute dintre ele s-au revărsat din găuri, o mare clocotită de blană neagră. Un miros puternic se ridica din părul lor unsuros și bolnav și absorbea aerul respirabil din cameră. Lumânarea și-a eliberat flacăra și cripta s-a întunecat. Pupilele lui Lazăr s-au mărit și s-au dezlipit. straturile de umbre, doar pentru ca el să o descopere pe mama sa radiind cu un rânjă timid, cu ochii ei negri și strălucitori chiar mai negri decât întunericul dintre ei.

Șobolanii țâșneau afară în turme. Ochi mici, dinți scrâșnind și înțepeniți, gheare ascuțite și cozi gri care biciuiau acopereau fiecare centimetru de podea. Ghearele lor murdare ticăiau și se înfigeau pe podea ca picioarele trosnitoare ale unui milion de scorpioni. Țipetele lor se uneau laolaltă și se zvârcoleau într-o harababură turbată. Rozătoarele roiau în jurul sandalelor lui Ivan și... S-au cățărât pe interiorul robei lui. L-au zgâriat și l-au ros. Ivan a țipat, greblând ciorchini întregi. S-a prăbușit pe podea, iar oceanul negru al ciumei l-a înecat, spălându-i carnea.

Brusc, camera s-a amuțit, Ivan zbătându-se pe podeaua goală. Femeia stătea deasupra lui, râzând. Iluzia dispăruse, dar durerea copleșitoare a cărnii zdrențuite îl cuprindea. Lazarus s-a chinuit să-l ajute pe Ivan să se ridice de pe podea. Ivan s-a rostogolit pe o parte și a vomitat. Lazarus s-a ridicat și și-a smuls masca. A pășit peste Ivan și a sfidat-o, șuierând, cu urechile lăsate pe spate și caninii groși expuși. Fruntea i s-a încrețit și și-a înclinat scurt capul într-un unghi, ca un câine confuz. Apoi a sărit afară, mârâind, și l-a palmuit pe Lazarus, trimițându-l într-una dintre fantele mumiei. și într-o grămadă de inconștientă.

S-a aplecat și i-a ridicat capul trăgându-l de un pumn de păr. I-a șoptit lui Ivan la ureche, în timp ce vocea multor femei: „Știți pe cine să depuneți mărturie. Ia aminte la aceasta: Într-un câmp care este al meu, piatra nu este a voastră ca să vă minunați; eu nu sunt a voastră ca să vă minunați; Eljo nu este al vostru ca să vă minunați.” „Iar cel care trece și se amestecă în destine care nu sunt ale lui este asemănător cu cel care apucă un dragon de coadă.”

Ea și-a lăsat capul în jos, s-a ridicat și și-a continuat blasfemiile: „Adevărat, mărturisește-mă, așa cum

a făcut Isus. Eu sunt Lucifael, Înger al îngerilor, conducător al legiunilor și cu drept de drept asupra a ceea ce nu poți niciodată aduna. Dacă nu ai fi deja al meu, te-aș termina aici și „Acum. Nu te băga în treburile mele, bestie.” Ivan se târî în piept și căzu în spirală, ajungând în inconștiență.

S-a întors și, în zumzetul a o mie de lăcuste, s-a topit prin perete. Și o tăcere a dăinuit peste camera cu smoolă - o liniște mormântală potrivită oricărei cripte.

~*~

Călugărul Odino traversa curtea târșându-se cu toată nonșalanța prefăcută de care putea aduna, după ce ascunsese în dormitorul călugărilor provizii furate pe care le primise pentru aproximativ cinci zile. Se strecură pe intrarea laterală a clădirii care adăpostea intrarea în catacombe. Pe coridorul principal, auzi soldați intrând pe ușa principală. Vocea căpitanului Bourne lătra răgușit peste zgomotul pașilor care mărșăluiau și al armurării metalice care zăngănea: „Toți trei: cel înalt, cel gras și scutierul cu mască!” „Percheziționați fiecare tunel – fiecare criptă! Dacă îi capturați, puneți-i în siguranță în baie și anunțați-mă imediat!”
— Da, căpitane, răspunse o voce.
„Acum, la dormitor. Veniți cu mine, bărbaților.”

Odino se cufundă în umbrele unui arc adânc în timp ce soldații își împărțeau rândurile. O coloană flanca un coridor care ducea la catacombe. Bourne se întoarse împreună cu restul; mărșăluiau direct spre Odino. Odino și-a tras burta, s-a strecurat într- un colț și și-a ținut respirația. La îndemâna brațelor și aproape suficient de aproape pentru a număra firele de păr, soldat după soldat după soldat trecură pe lângă el și ieșiră din clădire.

Odino s-a îndepărtat de ei și s-a strecurat pe intrarea laterală, cu ochii peste tot. Se simțea gol – un porc strălucitor înconjurat de două sute de lupi flămânzi. Se furișă în noapte și se ascunse în spatele unui șir de arbuști veșnic verzi, chiar adiacenți zidului exterior al Abației, privind din încrengatura de crengi la micile patrule de soldați care traversau curtea. Gâfâind, respirația lui formând o ceață în aerul proaspăt, Odino se sprijini de pietrele zidului și își adună curajul – și genunchii slăbiți. Trebuia să-l găsească pe Ivan înainte ca oamenii Căpitanului să-l poată localiza; trebuia să-i păstreze gluga lui Lazdar, mai presus de toate, trebuia să-și tragă sufletul ca un om gras. Într-o idee izbitoare și chiar serioasă, știa că era depășit numeric, fără acoperire și cu siguranță fără timp să facă altceva decât pufni și pufni, poate o tragedie în toată regula și care se desfășoară rapid.

La aproape zece metri sub sandalele lui Odino și adânc în catacombe, ușa către

Cripta Baston a fost deschisă cu forța. O torță plutitoare a cercetat întunericul. „I-am prins! În asta!”, a strigat purtătorul torței pe coridor. Întins pe podea, Ivan s-a mișcat în timp ce o mulțime de cizme se apropia. Soldații au năvălit în criptă. Doi gărzi l-au ridicat pe Ivan.

„Unde este călugărul gras - Odino?”, îl întreabă un soldat. Un altul a descoperit masca lui Lazăr pe podea și i-a dat-o bărbatului care îl interoga pe Ivan. Dincolo de cadavru, învăluți în întuneric, o pereche de ochi de un albastru intens priveau în exterior.

„Unde este băiatul? Asta e masca lui, da”, l-a întrebat soldatul. Tăcut ca un șoarece de criptă, și-a plecat capul și și-a tras ușor excesul de roba peste cap.

Mai mulți bărbați și-au luminat camera cu lanternele, văzând-o goală, cu excepția rândurilor de mumii înfipite în pereți. Ivan a zărit o bucată de robă proaspătă în spatele mumiei – roba lui Lazarus. Aceasta s-a mișcat ușor.

„Trebuie să fi căzut. Sângerez? Vedeți aici?” i-a întrebat Ivan, trăgându-și lanternele înapoi spre el.

„Nu. De ce ești în acest mormânt?”

Ivan și-a frecat fața și s-a împleticit pe lângă soldați spre ușă. Aceștia și-au strâns mâinile în brațe. brațele și l-a oprit.

„Am venit să mă rog – am căzut în întuneric. Nu-mi puteam găsi drumul.”

„Ce-i cu masca asta? Unde e băiatul?”

„O, are multe astfel de măști. Acea e uzată – doar o cârpă acum. Lazăr e închis.”

„La apartamentul lui. Te rog, trebuie să iau niște aer”, se forță Ivan spre ușă. Bărbații a aruncat o ultimă privire prin criptă și l-a urmat fără tragere de inimă afară.

„Unde este locuința băiatului?”, a întrebat soldatul.

„Pe acest coridor, virați la dreapta și aceasta va fi prima cameră pe stânga.”

„Și unde este călugărul – Odino?”

„Era în celula lui, în dormitor, din câte mi-am amintit. Trebuie să verific ce face Lazarus.” Ivan se desprinsese de soldați. L-au prins mai tare.

„Ordinul meu este să te arestez, călugăre. Trebuie să vii cu mine.”

„Ce?! Arestare?! Și pentru ce?” întreabă Ivan neîncrezător.

Soldatul s-a adresat celorlalți: „Continuați cu toții căutarea — în camera băiatului.”

S-a întors către Ivan și i-a spus: „Iartă-mă, mi se pare la fel de greu ca poate și ție, călugăre.

Eu doar urmez ordinele. Vino în pace, dacă vrei.” Ivan a fost de acord de bunăvoie.

Pentru Lazăr, vocea soldatului care pleca se stinse ca un ecou îndepărtat în timp ce rămânea în criptă, zăcând împietrită sub un preot la fel de împietrit - cadavrul fostului

Abatele Clairese Baston, din cripta Baston. Rămășițele erau ale preotului care l-a pecetluit pe Naramsin în tunelul Benion, sperând să îngroape pentru totdeauna limba și secretele Pietrei Porții. Și acum, chiar cadavrul Abatelui Baston îl proteja pe Lazăr de descoperirea imediată, în timp ce zăcea complet ascuns sub rămășițele sale.

1 octombrie 1347

Atât pentru Lazăr, cât și pentru Ivan, observațiile lor interioare erau similare: „A fost o zi neobișnuită Pentru Abație, fără a primi cu bucurie clopotnița dinaintea zorilor pentru vecernia de dimineață, fără chemările puternice pentru mesele de la refectoriu sau fără zgomote notabile pentru meditația și rugăciunea de seară din dormitor – pur și simplu nu exista nicio urmă de măsură sau rutină în Abație în ceea ce privește programul său etern și sacru de ora et labora. Sub un clopot de catedrală liniștit ca moartea, era ca și cum Timpul însuși s-ar fi oprit cu totul în interiorul zidurilor ciudat de agitate ale Abației. Atât Lazăr, cât și Ivan erau prinși separat unul de celălalt; Lazăr se mișca sub un cadavru fragil și mereu sfâșiat, iar Ivan era capturat în baia păzită a Abației, fără nicio modalitate de scăpare.

De-a lungul zilei, amândoi au auzit în mod similar împrejurimile Abației - unde catacombele ar fi fost în mod normal liniștite, zidurile lor răsunau acum de vocile plutitoare ale strigătelor soldaților, de certuri și chiar de câte un chicotit ocazional. Și unde curtea Abației ar fi fost în mod normal liniștită, cu călugări în meditație solemnă. Ținutul era plin de soldați gălăgioși, cai suflând și metal clinchetând.

Exista însă o diferență evidentă în suferința lor continuă. Unde Lazăr zăcea prins sub un preot mort, respirația lui umedă încălzea incinta minimalistă până la un grad sufocant. Sudoarea se revărsa sub roba lipicioasă, care capta căldura. Noua umezeală de sub cadavrul bătrân a înviat mirosul rânced al putregaiului cu o vigoare proaspătă, care a umplut apoi incinta strânsă a lui Lazăr ca un giulgiu putred și răspândit, tangibil. Și acolo unde Ivan stătea prins în spatele unor soldați precauți, aproape că a înghețat de moarte în aerul deschis și rece al băii pietroase. Se plimba în cerc în jurul bazinului băii, protejat de frig doar de o robă și sandale. Nu mai simțea durerea pulsantă odinioară în degetele de la mâini și de la picioare - era ca și cum extremitățile lui nu ar mai exista. Atât pentru Lazăr, cât și pentru Ivan; în suferința lor colectivă, Timpul s-a târât de-a lungul zilei aparent mizerabile și nesfârșite. În sfârșit, amurgul și umbrele înalte s-au așezat peste Abație.

În timp ce doi soldați stăteau în fața intrării principale a băii, Ivan s-a uitat din nou la ferestrele adânci și înguste: „Un băiat s-ar putea strecura ușor prin ele, dar nu și un băiat.”

„un om de constituția lui.” S-a așezat pe marginea bazinului de piatră și a inspectat intrarea păzită, așa cum făcuse de nenumărate ori de atunci – încă nicio modalitate de scăpare gata. Unul dintre bărbați a intrat în baie și a trecut pe lângă el. În colțul din spate al clădirii, s-a oprit la o platformă ridicată, a împins o husă de lemn la o parte și s-a ușurat. Peste umăr, l-a întrebat pe Ivan: „Și de ce ai fost arestat?” Ivan a replicat sarcastic: „Am refuzat să ascult confesiunile Căpitanului vostru.” Gardianul a chicotit, a pus blocul la loc peste gaură și s-a întors la postul său din fața ușii. I-a mormăit ceva celui alt gardian, care s-a uitat scurt înapoi la Ivan și a râs.

„Psst!”, s-a auzit un șuierat de la fereastra peretelui din spate. Capul lui Odino a umplut gaura îngustă. Ivan s-a repezit la fereastră. „Slavă Domnului! Odino, unde este Lazăr?” „Încă în catacombe, din câte am înțeles. Gărzile încă nu ne-au găsit.” „Odino. Ascultă-mă. Adu multe robe – cu brațele pline.” „Ți-e frig?” „Fă-o, Odino. Grăbește-te.” Odino dispăru și în cele din urmă se întoarse, strecurând masa de pânză pe fereastră. „Mă ascund dincolo de tufișurile de pe peretele vestic”, a șuierat Odino. „Destul de bine! Du-te!” Odino s-a strecurat departe.

Ivan a tras una dintre robe pe jumătate prin fereastra mică. Apoi a deschis una dintre ele. a umplut cavitatea, mânecile și gluga cu restul robei. A dezlegat-o și-a pus centura de frânghie și a prins-o ca pe o curea în jurul manechinului. L-a sprijinit cu spatele spre gărzile și s-a îndreptat cu pași mari spre spatele băii, unde a dat jos capacul de lemn de pe latrină și a înclinat întreaga platformă. S-a târât în gaura murdară de pământ și a tras platforma înapoi peste el, având grijă să re poziționeze blocul de lemn peste deschidere.

Câteva clipe mai târziu, a auzit pași și vocea celui de-al doilea gardian care îl întreba pe manechinul improvizat: „Deci ați refuzat să ascultați confesiunea Căpitanului?” Soldatul a râs.

Gardianul a ridicat blocul de lemn de pe latrină, iar Ivan s-a lăsat pe spate, uitându-se prin gaură, în timp ce gardianul se pregătea. Și chiar a făcut-o – Ivan s-a strâmbat când partea din față a robei sale s-a încălzit și s-a udat.

Soldatul continuă, uitându-se peste umăr și înapoi la manechin: „Nici Diavolul n-ar îndrăzni...”

Pârâul s-a oprit. Gardianul a sărit înapoi. „Da! A plecat! Călugărul a plecat!”

Primul gardian a venit în fugă. Al doilea a arătat spre roba de la fereastră: „A evadat!”

„E prea mic! Se ascunde undeva!”

Au scotocit baia, sfâșiind-o când al doilea a vorbit: „Vă spun că a evadat! Căpitanul e deja hotărât să vadă cum se rostogolesc capete, având în vedere că ceilalți doi sunt încă în libertate! Pierdem timpul aici!” Împreună, au țâșnit pe ușă și au înconjurat clădirea. Ivan a dat la o parte latrina de lemn, s-a sărit din gaură și a fugit.

La scurt timp, Ivan l-a găsit pe Odino făcându-i semn să se ducă în tufișuri. Odino l-a salutat cu o față acră. „Ce-ai făcut?” Și-a acoperit nasul și gura. „Ai avut vreun accident?” „Mulți dintre ei deja – nu a venit momentul, Odino.”

Respirațiile li se înceteșau în aerul rece al amurgului. Odino se îndepărtă de Ivan, cu fața zbârcită din cauza mirosului persistent.

„Ce știi tu, Odino? Spune-mi tot.”

„Am înțeles că cardinalul intenționează să deschidă Piatra Porții. Se află acum în catedrală cu Clodius, Greville și Grate. A ordonat ca călugării și scutierii să fie închiși în dormitor, iar Căpitanul a dublat numărul gărzilor la toate intrările.

„Lazarus nu poate fi aici când încearcă să facă asta - e extrem de periculos? Trebuie să-l prindem.” plecați de la Abație în această seară. Ni te alături plecării?

„Într-adevăr!”

„Atunci plecăm spre Gura Muntelui în seara asta. Mâncarea și apa... le-ați făcut rost de ele?”

„Ivan, proviziile sunt în celula mea; totuși nu pot trece de gardieni.”

„Atunci plecăm fără provizii”, a spus Ivan, privind spre stele. „Îl voi aduce chiar acum pe Lazăr.”

„N-ar fi părăsit catacombele de unul singur”, a propus Odino. „Poate din fântână ? S-ar fi ascuns...”

„E în cripta Baston. Rămâi aici.” Ivan a trecut târșându-se pe lângă el, a pășit printre tufișuri și s-a repezit spre intrarea laterală a clădirii care adăpostea catacomba. Intrare.

Apoi, Odino a auzit țipete furioase venind din partea îndepărtată a clădirii și s-a uitat prin perdeaua deasă de tufișuri pentru a observa gălăgia care se producea. Căpitanul Bourne și multe gărzi purtătoare de torțe stăteau în jurul colțului. Bourne a arătat peste tot, dând indicații în timp ce striga: „Izolați clădirea! Voi patru, adunați-vă acolo - vreau posturi unul lângă altul! Voi toți, distanțați-vă posturile de cealaltă parte! Voi șase rămâneți aici! Asigurați toate ușile și ferestrele! Restul, veniți cu mine! Mișcați-vă!”

Apoi Căpitanul adăugă, încă țipând, dar acum mai mult pentru sine: „I-am permis să evadeze!” „Nenorociți inepti!” O masă de soldați a invadat intrarea principală a clădirii, în timp ce alții au securizat intrarea laterală pe unde Ivan intrase abia recent în clădire. **Se.**

Odino și-a dat capul pe spate în perete, a închis ochii, a strâns din dinți și a lovit pietrele cu pumnul – o tragedie completă.

Ivan a alergat pe coridorul principal, strigând după Lazarus. Aproape instantaneu, Lazarus a ocolit colțul tunelului care ducea spre Cripta Baston. S-au îmbrățișat unul pe altul în brațe deschise.

Ivan l-a smuls din mână și l-a scuturat de umeri. „Ascultă-mă, Lazăre! Fă ce-ți spun!” Înțelegeți?”

„Da, tată.”

„Plecăm acum! Nu vă opriți și nu vorbiți! Grăbiți-vă și stați aproape de mine!”

Ivan l-a eliberat, s-a întors și a alergat înapoi în tunel, cu Lazăr în urmă, ca o fantomă cocoșată de pitic. Au luat-o după colț, ajungând pe coridorul scărilor, și s-au oprit brusc.

În fața lor, căpitanul Bourne cobora scările însoțit îndeaproape de o mulțime de soldați.

„Destul. Vânătoarea s-a terminat, preotule.”

Ivan a pășit în fața lui Lazăr. Era fără speranță.

Își lăsă umerii în jos. „Vom merge în pace.” Ivan se forță să zâmbească, se înclină și își împreună mâinile ca un călugăr bun.

„Într-adevăr, vei afla. Acum, unde e cel gras?”

„Călugărul Odino?”

„Aceași.”

„Nu știu unde se află.”

Bourne se aplecă spre fața lui Ivan; „Ar trebui să fiu cu starețul tău acum, dar mă trezesc alergând prin abație după doi călugări inadaptați și un scutier cocoșat. Ai venit să mă enervezi. Acum, din moment ce toți preoții sunt în dormitor – toți numărați, cu excepția celui gras, și din moment ce știu că nu existau robe preoțești în baie înainte de arestarea ta, „Vă mai întreb o dată. Unde este? Aștept un răspuns.”

„Cum ți-am spus, nu știu unde...”

Bourne se întoarse, se răsuci brusc și-i izbi lui Ivan cu pumnul în maxilar. Lazarus șuieră.

„Lazăre!” îl opri Ivan. Ivan se repezi înainte, distrăgând atenția tuturor cu o replică cu pumnii

încleștați la maxilarul Căpitanului. Gărzile îl imobilizară pe Ivan în timp ce Bourne își aduna eforturile.

„Ah, un preot cu foc în el”, Bourne își șterse sângele de pe buza strâmbă. Le ordonă oamenilor săi: „Dați-l deoparte. Băiatul sună mai mult ca un animal.”

Gărzile l-au împins înapoi pe Ivan, care se zbătea. Lazarus a sărit înapoi; găurile goale ale ochilor se uitau în sus la Bourne.

„Am spus că vom merge în pace”, a scuipat Ivan, „Numai să nu-i faci rău băiatului! E bolnav!” Câțiva gardieni s-au retras. Totuși, rămânând hotărât, căpitanul a mormăit: „Vreau să-i văd fața.” I-a ordonat celui mai apropiat gardian: „Tu. Scoate-ți masca.” „Nu! Nu trebuie!” , a strigat Ivan, agitându-se.

Soldatul a apucat gluga lui Lazăr și a smuls-o. Soldații îngroziți s-au împrăștiat cu un zgomot de arme scoase.

„Sâșiat!” scuipă Lazarus spre un Bourne care se retrăgea; ochii albaștri erau mari, părul negru și zburlit, urechile lungi și lipite și colți amenințători.

„Un băiat diavolesc!” a strigat unul. Alții au mormăit cu uimire.

„Nu!” Ivan se eliberă și îl izbi pe cel mai apropiat gardian de perete. Mai mulți gardieni îl înconjurară, iar el îi aruncă în jur ca un uriaș înnebunit. În haosul camerei, Bourne se năpusti asupra lui Ivan și îi înfipse un pumnal cu mâner alb sub coaste. Ivan se năpusti și se dădu înapoi. Gâfâi tare: „Fugi, Lazăr!”

Lazăr a fost martor la cuțit, la sânge și la ceva – un lucru teribil în ochii lui Ivan.

„Țipăt!” Țipătul ca de șoim al lui Lazăr a sfâșiat aerul. Soldații asurziți au rămas uluiți. Ivan s-a prăbușit pe podea și a gemut: „Grăbește-te, băiete! Acum!” Intrarea în catacombe fiind complet sigilată, Lazăr s-a întors și a zburat pe coridorul principal și adânc în tuneluri ca o fantomă aprinsă.

Soldații s-au oprit brusc, coborând armele, schimbând priviri uluite între ei și holbându-se la Ivan și Bourne. Ivan i-a spus lui Bourne, gemând: „Nu vrea să-i facă rău. Inima lui e la Dumnezeu. Vă implor, lăsați-l – lăsați-l să plece.” Apoi și -a întors capul, a oftat și a aruncat o privire somnoroasă și goală spre nimic, în afară de o crăpătură din perete.

În tăcerea care a urmat, Bourne și-a ridicat privirea și și-a zărit oamenii studiind pumnalul din mâna lui, a cărui lamă era pătată de sângele preotului. Brusc, l-a șters, l-a pus în teacă și a întrerupt tăcerea: „Mergem mai departe.” Se întoarse și urcă scările, oamenii lui cedând ca o mare moartă care se desface; se opri și li se adresă: „Arestați-l; fără săbii sau lame; îl vreau pe băiatul ăla diavolesc – nevătămat.” Oamenii lui stăteau în jurul lui, nemișcați ca niște statui.

"Acum!"

Sergentul său a răspuns: „L-ați auzit pe Căpitan! Mișcați-” A decolat pe vă! Catacombe.” Soldații și-au retras săbiile și au intrat în fugă după el. Comenzile sergentului, care răsunau, s-au stins în tunel; „Voi trei, încolo! Verificați ușile alea! Voi doi, înăuntru! Căutați în fiecare crăpătură și fisură!”

Pe scări, Bourne mormăi pentru sine și pentru oamenii lui: „Niciun preot cum se cuvine nu protejează o bestie.” Chemă șase: „Veniți cu mine, oameni buni. Am încredere că mi-ați pregătit trupele în curte.”

La care unul dintre ei a afirmat: „Da, căpitane. O sută de oameni cei mai mari - așteaptă comanda.”

Bourne a aruncat o privire peste umăr la rămășițele lui Ivan, și-a mijit ochii și a urcat scările furios.

„Hai să terminăm cu asta.” or „Hai să terminăm cu asta.”

[Sfârșitul capitolului 6]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~